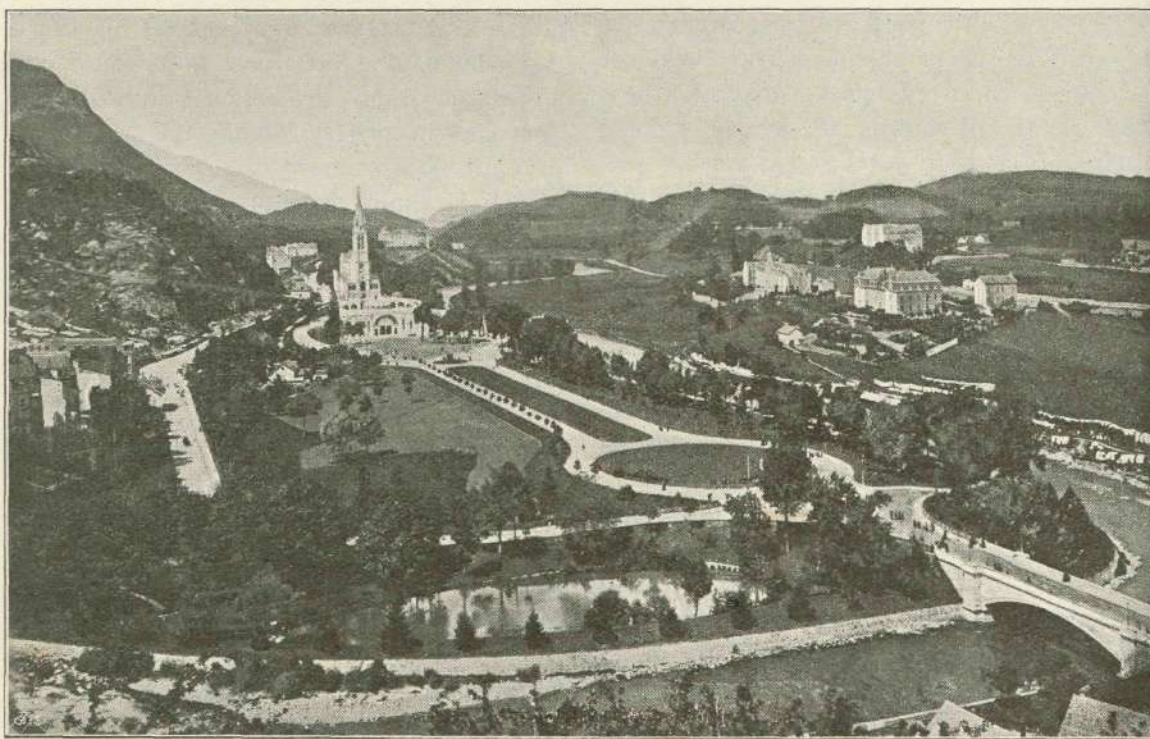

jo mahnemo tudi mi in kmalu zagledamo na skali visoko in lepo gotško cerkev, prav tako, kakor jo vidimo na slikah. Urneje nam je plalo srce. Šli smo čez most preko Gava, in po lepó izpeljanih potih proti cerkvi. Nismo se menili za šumeče gavske valove, ne za lepo okolico, ne za slikovito ozadje pirenejskih gorá. Ljudje pred nami so se po stezicah porazgubili. Kam prav za prav, nismo vedeli. Hiteli smo proti cerkvi. Kmalu smo stali pred spodnjo cerkvijo. Zaprta!

Kako to, saj je še-le pol osmih in po vrhu soboto zvečer? Pri nas se cerkve zapirajo pozneje. Gremo k drugi cerkvi na vrhu skale. Pot vodi po cestovodu, ali mostu podobnih obokih, ki se vpenjajo od ravnice do cerkve na skali. Ti oboki so sezidani iz samega kamenja. Na vrhu smo pred cerkvijo, daleč okoli vidno! Vrata so — zaprta! Čudno, kake navade imajo tu? Bog ve, kdaj odpirajo cerkve zjutraj? Vprašajmo! Spodaj pred cerkvijo, na širokem prostoru, so se

Lourdes.

izprehajali štirje duhovniki. Videlo se je, da so domačini. Tem se pridružimo in vprašamo, kdaj bi mogli drugi dan maševati. „Od petih dalje v kripti in v obeh cerkvah. Pri jami smejo maševati le voditelji romarskih vlakov.“ Razgovarjali smo se francoski. Jeden med njimi je znal tudi nemški. Ta nas je pričel izpraševati, od kod smo. Mislil je, da smo Nemci iz Strassburga, ki so isti dan prišli v Lourdes. Izvedeli smo torej, kar smo želeli. Toda, kje je jama? Spodaj je ni, zgoraj je ni! Drugo jutro jo bomo že našli. Sedaj

se itak že mrači. Šli smo navzdol in potem ob levici po lepi poti na grič, na Kalvarijo. Ker nismo mogli pri jami opraviti svojih molitev, smo molili gredé navkreber. Zazvonilo je v župni cerkvi Ave Marijo.

Shladilo se je nekoliko. Prijeten vonj se je razprostiral od črnega lesovja na griču. Spodaj je šumel bežni Gav. Prijetna je ta okolica, ta planinski kraj. Kakó domačega sem se čutil tu, kjer me je vse spominjalo lepих let, katere sem preživel tudi v planinskem mestu, v Kamniku. Po mojem mnenju